

РЕШЕНИЕ

№ 4695

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 28.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **5189** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК, вр. чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на М. Л. Г. от [населено място], Столична община, ул. Република, № 12, срещу Заповед № 03-32/09.05.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет, с която на основание чл.105, ал.1 и ал.2 и чл.108 от Закона за държавния служител, във връзка с подадено Заявление вх. № ЦУ-368/11.04.2023 г., е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката с ДАБ – МС.

Жалбоподателката твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като преди постановяването ѝ е оттеглила искането си за прекратяване. Моли съда да я отмени.

В съдебно заседание, жалбоподателката – редовно призована, не се явява и не се представлява. В постъпила по делото молба от 23.06.2023 г., подадена чрез адв. Н. Н., е заявено, че поддържа жалбата и е направила искане за присъждане на направените по делото разноски. Представен е договор за правна помощ и съдействие от 22.05.2023 г. и списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет, чрез процесуален представител, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Представя писмени бележки и излага подробни съображения, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните и събра и прецени в тяхната съвкупност всички представени по делото писмени доказателства, приема за установено следното:

От фактическа страна:

На 11.04.2023 г., жалбоподателката М. Г. – главен експерт в дирекция АПОЧР при ДАБ към МС, е подала Заявление вх. № ЦУ-368/11.04.2023 г. В него заявила желанието си, на основание чл.105, ал.1 от ЗДСл, да бъде прекратено служебното правоотношение с ДАБ – МС в едномесечен срок, считано от 10.04.2023 г.

На 19.04.2023 г. Г. подала Заявление вх. № ЦУ-368-1/19.04.2023 г., с което оттеглила Заявление вх. № ЦУ-368/11.04.2023 г. и изрично заявила, че не желае да бъде прекратено служебното ѝ правоотношение.

На 09.05.2023 г. председателят на ДАБ при МС издал процесната Заповед № 09-32 от същата дата. С нея, на основание чл.105, ал.1 и ал.2 и чл.108 от Закона за държавния служител, във връзка с подадено Заявление вх. № ЦУ-368/11.04.2023 г., прекратил служебното правоотношение на М. Л. Г. с ДАБ – МС, считано от 10.05.2023 г.

От правна страна:

Жалбата е подадена в законоустановения срок срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация – адресат на оспорвания административен акт. Ето защо е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Процесната заповед е издадена от компетентен административен орган – председателят на ДАБ при МС, който съгласно чл.5, ал.2, т.10 от Устройствения правилник на ДАБ при МС „назначава държавните служители и прекратява служебните правоотношения с тях ...“.

При издаването на оспорения административен акт е спазена законоустановената писмена форма. Съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК – посочени са органът, който го е издал, наименованието на акта и неговия адресат; вписани са фактически и правни основания за издаването му; формулиран е ясен диспозитив; съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване; датиран и подписан.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на административния акт.

Предвид горното, не са налице отменителни основания по чл.146, т.1, т.2 и т.3 от АПК.

При преценката за съответствието на процесната заповед с материалноправните разпоредби и целта на закона съдът намира за основателни доводите в жалбата.

Съображенията са следните:

Съгласно чл.105, ал.1 и ал.2 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, държавният служител може едностранно да прекрати служебното правоотношение като подаде писмено заявление до органа по назначаване. Служебното правоотношение се прекратява с изтичането на едномесечен срок, който започва да тече от деня на подаване на уведомлението.

От горното следва, че писменото уведомление представлява едномесечно предизвестие от страна на държавния служител за прекратяване на служебното правоотношение. Доколкото инициативата е на служителя и прекратяването не зависи от волята на органа по назначаването, той може да оттегли уведомлението си до момента на прекратяване на служебното правоотношение.

Видно е, че към 19.04.2023 г., т.е. преди издаването на процесната заповед на 09.05.2023 г. и преди прекратяване на служебното правоотношение на М. Л. Г. с ДАБ при МС, считано от 10.05.2023 г., е било налице депозирано от нея Заявление вх. № ЦУ-368-1/19.04.2023 г. за оттегляне на искането за прекратяване на правоотношението. Следователно, към 19.04.2023 г. уведомлението от 11.04.2023 г. е било оттеглено и следва да се счита, че не съществува.

За да може органът по назначаването да издаде административен акт за прекратяване на служебното правоотношение по чл.108, ал.1 от ЗДСл е необходимо да е изтекъл срокът на предизвестие по чл.105, ал.2 от ЗДСл. Т.е. една от предпоставките за настъпване последиците от издаването на заповедта е изтичането на срока на предизвестие, определен от закона в рамките на един месец. В случая, към издаването на процесната заповед на 09.05.2023 г. уведомлението на Г. от 11.04.2023 г. е загубило правното си действие на предизвестие по чл.105 от ЗДСл, поради оттеглянето му със заявлението от 19.04.2023 г. По този начин е отпаднало основанието за прекратяване на служебното правоотношение.

От горното следва, че към 09.05.2023 г. /датата на издаване на оспорената заповед/ вече не е имало предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение, поради което не е било налице и фактическото и правно основание по чл.105, ал.1 и ал.2 от ЗДСл, въз основа на което е издадена Заповед № 03-32/09.05.2023 г.

Ето защо, заповедта се явява незаконосъобразна като издадена в противоречие с материалноправните предпоставки на чл.105, ал.1 и ал.2 от ЗДСЛ. Налице са основанията по чл.146, т.4 и т.5 от АПК и същата следва да бъде отменена.

В горния смисъл е и установената съдебна практика /Решение № 16925/11.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 15130/2018 г., V о./.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.1 от АПК, на жалбоподателката следва да се присъдят разноски в размер на 1000,00 лв., съгласно списъка по чл.80 от ГПК и представени доказателства, че същите са реално заплатени, което е видно от Договор за правна помощ и съдействие от 22.05.2023 г. и Платежно нареждане за кредитен превод от 16.06.2023 г.

Водим от горното, и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 03-32/09.05.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет, с която на основание чл.105, ал.1 и ал.2 и чл.108 от Закона за държавния служител, във връзка с подадено Заявление вх. № ЦУ-368/11.04.2023 г., е прекратено служебното правоотношение на М. Л. Г. с ДАБ – МС, КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.

ОСЪЖДА Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет ДА ЗАПЛАТИ на М. Л. Г. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], Столична община, ул. Република, № 12, направените по делото разноски в размер на 1000,00 лв. /хиляда лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: